

Sygn. akt II Ka 217/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

26 września 2014 r.

Sąd Okręgowy w Koninie Wydział II Karny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Marek Kordowiecki

Sędziowie : SO Waldemar Cytrowski – spr.

SSR (del.) Karol Skocki

Protokolant: st. sekr. sąd. Irena Bąk

przy udziale Haliny Lewandowskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu 26.09.2014 r.

sprawy M. B.

oskarżonego o przestępstwo z art. 177§2 kk w zw. z art. 178 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Kole z 15.05.2014 r. sygn. akt II K 1260/13

1. Utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy uznając apelację za oczywiście bezzasadną.
2. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze, w tym opłatę w kwocie 400 zł.
3. Zasądza od oskarżonego M. B. na rzecz oskarżycielki posiłkowej B. B. kwotę 420 złotych z tytułu kosztów zastępstwa procesowego udzielonego w postępowaniu odwoławczym.

Waldemar Cytrowski Marek Kordowiecki Karol Skocki

II Ka 217/14

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Kole wyrokiem z 15 maja 2014 roku w sprawie o sygn. akt II K 1260/13 uznał oskarżonego **M. B.** za winnego tego, że 3 sierpnia 2013r. w T. gm. O. w woj. (...) umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że znajdując się w stanie nietrzeźwości - 0,83 mg/l w wydychanym powietrzu kierował samochodem osobowym marki O. (...) nr rej. (...) i podczas wykonywania manewru wyprzedzania samochodu osobowego marki A. (...) nie zachował szczególnej ostrożności, poruszając się z nadmierną prędkością, w wyniku czego zjechał lewymi kołami pojazdu na pobocze i po skręceniu kołami w prawo nie zapanował nad pojazdem, doprowadzając do bocznego skośnego poślizgu pojazdu w kierunku prawego przydrożnego rowu, w wyniku czego uderzył pojazdem w prawidłowo jadącego w tym samym kierunku rowerem K. B., powodując u niego obrażenia w postaci: rozległych, smugowatych otarć naskórka w okolicy łopatkowej lewej oraz rozległych, głębokich otarć naskórka na bocznych powierzchniach powłok jamy brzusznej i na bocznych powierzchniach klatki piersiowej; głębokich otarć naskórka na bocznych powierzchniach przedramion i ramion, zwichnięcia w lewym stawie łokciowym z raną o nierównych poszarpanych brzegach na tylnej powierzchni okolicy łokciowej; głębokiego otarcia naskórka

w okolicy lędźwiowej szerokości 5 cm i długości około 40 cm, biegnącego od bocznej powierzchni powłok jamy brzusznej po stronie lewej nieco ku górze i bocznej powierzchni powłok jamy brzusznej po stronie prawej; rozległych, powierzchniowych i głębokich otarć naskórka w okolicy krzyżowej oraz okolicy pośladkowej po stronie prawej; głębokich i powierzchniowych otarć naskórka na tylnych powierzchniach ud i podudzi szczególnie po stronie prawej z formowaniem rany o nierównych poszarpanych brzegach w okolicy prawego dołu podkolanowego, głębokich otarć naskórka na bocznych powierzchniach ud i podudzi; drobnych, powierzchniowych i głębokich otarć naskórka na całej powierzchni twarzy, rozległych głębokich otarć naskórka w okolicy czołowej przechodzących na grzbiet nosa; obustronnie wieloodłamowych złamań żeber oraz obojczyków, masywnych wylewów krwotocznych w tkankach miękkich przestrzeni międzyżebrowych, złamania kręgosłupa w odcinku piersiowym (...) oraz (...) z całkowitym przerwaniem ciągłości tkanek; masywnego stłuczenia płuc, rozerwania blaszek opłucnych, rozerwania aorty wstępującej i mięśnia sercowego w obrębie przedsionków, rozerwania worka osierdziowego; masywnego stłuczenia wątroby i nerek, stłuczenia przestrzeni zaotrzewnowej, skutkiem czego K. B. poniósł śmierć na miejscu zdarzenia, to jest popełnienia przestępstwa z art. 177 § 2 kk w zw. z art. 178 § 1 kk i za to na podstawie art. 177 § 2 kk w zw. z art. 178 § 1 kk skazał go na karę 4 lat pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 42 § 3 kk w zw. z art. 43 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 10 lat.

Na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania w sprawie od 7 sierpnia 2013 r.

Na podstawie art. 63 § 2 kk na poczet orzeczonego środka karnego zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od 4 do 6 sierpnia 2013 r.

Apelację wniósł obrońca, który zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania:

- art. 4 kpk, 5 § 2 kpk i art. 7 kpk poprzez dokonanie ustaleń faktycznych i oparcie rozstrzygnięcia o zeznania świadka K. G. podczas, gdy świadek ten- biorący udział w zdarzeniu - przedstawił przebieg zdarzenia w taki sposób, aby uchronić się od odpowiedzialności karnej, a ponadto pomimo, iż zeznania te są niewiarygodne i sprzeczne wewnątrz jak i zewnętrznie z wyjaśnieniami oskarżonego;
- art. 167 kpk w zw. z art. 193 § 1 kpk w zw. z art. 170 § 1 kpk poprzez oddalenie wniosku dowodowego o przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego z dziedziny rekonstrukcji wypadku pomimo, iż opinia biegłego sądowego mgr inż. T. D. nie jest w pełni przydatna do rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy gdyż jest nierzetelna i niezgodna z podstawowymi wymogami,
- art. 2 § 1 pkt 1 kpk, art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk i art. 201 kpk wyrażającą się w ustaleniach okoliczności faktycznych na podstawie niekompletnego materiału dowodowego, polegającą na przyjęciu za wyczerpującą, niepełną opinię biegłego sądowego mgr inż. T. D. - dowodu, na podstawie którego Sąd skazał oskarżonego pomimo że zachodziła konieczność przeprowadzenia dowodu z opinii innych biegłych w celu jednoznacznego ustalenia przyczyn i przebiegu przedmiotowego zdarzenia, szczególnie udziału K. G. w zdarzeniu;
- art. 5 § 2 kpk poprzez jego niezastosowanie i wbrew obowiązującej zasadzie in dubio pro reo przyjęcie pomimo istnienia uzasadnionych wątpliwości w tym zakresie, że oskarżony M. B. w chwili zdarzenia nie miał krótkotrwałej utraty przytomności;

2. obrazę prawa materialnego tj. art. 177 § 2 kk w zw. z art. 178 § 1 kk poprzez błędne jego zastosowanie polegające na skazaniu oskarżonego za wyżej wskazane przestępstwo w sytuacji gdy popełniony przez niego czyn nie zawiera wszystkich jego znamion - Sąd określając stan nietrzeźwości - nie wskazał w opisie czynu przypisanego oskarżonemu czego stężenie w wydychanym powietrzu stwierdza.

3. Z ostrożności procesowej - rażąco niewspółmierność kary wyrażającą się w wymierzeniu oskarżonemu kary 4 lat pozbawienia wolności i orzeczenie środka karego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 10 lat podczas gdy - zdaniem obrony wysokość kary jak i długość orzeczonego środka karnego przekraczają stopień winy, motywację i sposób zachowania się oskarżonego.

W oparciu o te zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu z art. 177 § 2 kk w zw. z art. 178 § 1 kk, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I-ej instancji do ponownego rozpoznania.

Apelacja jest oczywiście bezzasadna.

Apelacja jest oczywiście bezzasadna (art. 457 § 2 k.p.k.), jeżeli w sposób oczywisty brak jest wątpliwości co do tego, że w sprawie nie wystąpiły uchybienia określone w art. 438 k.p.k. oraz art. 439 k.p.k., a nadto nie zachodzi przesłanka z art. 440 k.p.k.

Taka sytuacja zachodzi w niniejszej sprawie. Niezasadność złożonej apelacji nie budzi bowiem jakichkolwiek wątpliwości, a zawarta w niej argumentacja jest całkowicie dowolna i nie zasługuje na akceptację, stanowiąc jedynie typową polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu Rejonowego.

Błąd w ustaleniach faktycznych może wynikać bądź z niepełności postępowania dowodowego (błąd braku), bądź z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów (błąd dowolności). Żadnego jednak z tych błędów nie popełnił Sąd I instancji. Sąd ten bowiem nie tylko przeprowadził wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia dowody, ale też w oparciu o wskazane w art. 7 kpk. kryteria prawidłowo je ocenił i z oceny tej wywiódł prawidłowy wniosek, iż oskarżony popełnił przestępstwo z art. 177§2 kk w zw. z art. 178§1 kk. Sąd I instancji w spełniającym wskazane w art. 424 kpk. wymogi, szczegółowym uzasadnieniu, wykazał dlaczego takie ustalenia poczynił. Sąd odwoławczy w pełni tę ocenę podzielając, by jej tu ponownie nie przytaczać, powołuje się na nią, czyniąc z niej integralną część niniejszego uzasadnienia.

Wątpliwości, o których stanowi art. 5 § 2 kpk., to wątpliwości sądu, a nie strony procesowej, wyrażającej odmienny pogląd w przedmiocie oceny ujawnionych dowodów, a w szczególności oceny wiarygodności dowodów. Jeżeli z materiału dowodowego wynikają różne wersje wydarzeń, to nie jest to równoznaczne z istnieniem niedających się usunąć wątpliwości, albowiem wówczas sąd orzekający zobowiązany jest do dokonania ustaleń na podstawie swobodnej oceny dowodów i dopiero wtedy, gdy pewnych okoliczności nie da się wyjaśnić żadnymi dostępnymi dowodami, istniejących wątpliwości nie można rozstrzygać na niekorzyść oskarżonego.

Dokonana przez Sąd ocena zeznań świadka K. G. w żaden sposób nie stanowi oceny dowolnej. To, iż świadek ten był uczestnikiem ruchu w miejscu zdarzenia w żaden sposób nie dyskwalifikuje wiarygodności jego zeznań, zwłaszcza, iż zeznania te nie są jedynym dowodem w sprawie. Wersja zdarzenia przedstawiona przez świadka znalazła odzwierciedlenie w opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego oraz w ujawnionych na miejscu zdarzenia śladach. Dokonana przez biegłego rekonstrukcja zdarzenia pozwoliła na ustalenie, że jedyną przyczyną wypadku drogowego było zachowanie oskarżonego. Wskazywane natomiast przez apelującego rozbieżności w zeznaniach świadka co do prędkości z jaką się poruszał i jego zachowania na miejscu zdarzenia są albo pozorne albo nie są istotne, tym bardziej iż na rozprawie świadek zeznał, iż jechał z prędkością około 100 km/h, ale przed podjęciem wyprzedzenia rowerzysty zwolnił do około 80 km/h. Sąd I instancji prawidłowo ustalił, że świadek ten rozpoczął już manewr wyprzedzania, który zasygnalizował, ale dostrzegając zachowanie innego uczestnika ruchu od zamiaru tego odstąpił. Mimo, iż na rozprawie świadek zeznał, że zmienił tor jazdy „ do metra albo nawet nie” to jest oczywiste, iż na skutek zachowania oskarżonego odstąpił od wykonania wyprzedzania rowerzysty, o czym najdobitniej świadczy to, że pojazdy te nie miały ze sobą fizycznego kontaktu. Wobec tego, iż Sąd prawidłowo ocenił opinię biegłego z zakresu ruchu drogowego, to brak było podstaw do uwzględnienia wniosku dowodowego o zasięgnięcie opinii innego biegłego z tej dziedziny. Nie można bowiem zgodzić się z apelującym, że opinia biegłego jest nierzetelna, tym bardziej, iż kierowane pod jej adresem zarzuty wskazują jedynie hipotetyczne wersje zdarzenia, które nie znalazły żadnego potwierdzenia w materiale dowodowym.

Na to, iż oskarżony nie miał „ krótkotrwałej utraty przytomności” wprost wskazuje jego zachowanie na drodze. Oskarżony bowiem rozpoczął wyprzedzanie, kontynuował je i próbował zakończyć.

Oskarżony nadto nie wskazywał na żadne przyczyny wypadku związane ze złym stanem technicznym pojazdu. Z zeznań świadka K. G., opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego i ujawnionych na miejscu zdarzenia śladów wynika, że utrata panowania nad pojazdem nastąpiła w wyniku poruszania się z nadmierną prędkością, zjechania lewymi kołami na pobocze i po wyprzedzeniu pojazdu świadka, próbą powrotu na prawy pas jezdni. Na takie zachowanie oskarżonego niewątpliwie miało wpływ, wynikające ze znacznego stanu nietrzeźwości, upośledzenie reakcji psychomotorycznych organizmu.

Aczkolwiek Sąd w części rozstrzygającej wyroku nie wskazał wprost, iż stan nietrzeźwości dotyczył alkoholu, to jednak z treści art. 178 § 1 kk wprost wynika, iż sprawca ma znajdować się „ w stanie nietrzeźwości” , który to stan jest zdefiniowany w art. 115§16 kk, z którego wprost wynika, iż występuje na skutek spożywania alkoholu.

Niewspółmierność kary jest pojęciem ocennym i z powodu niedookreśloności kryteriów „współmierności” występuje często, przy czym zmiana w tym zakresie jest dopuszczalna tylko wtedy, gdy kara jest tak rażąco wysoka lub niska, że nie może zostać utrzymana, a więc kiedy kara w powszechnym odczuciu jest karą niesprawiedliwą. Dlatego, aby orzekane kary były odbierane jako sprawiedliwe sąd powinien kierować się wskazaniem zawartymi w art. 53 kk, w szczególności w § 2 tego przepisu. Taka sytuacja nie zachodzi jednak w niniejszej sprawie. Wymierzone oskarżonemu kara i środek karny znajdują bowiem odzwierciedlenie w treści art. 53 kk. Sąd przy ich wymiarze uwzględnił przecież dotychczasową niekaralność oskarżonego oraz pozytywną opinię środowiskową, ale słusznie uznał, że w obliczu znacznego stanu nietrzeźwości oskarżonego i skutku jego zachowania, okoliczności tych nie można przeceniać.

Podstawą prawną orzeczenia o kosztach sądowych i wydatkach na rzecz oskarżycielki posiłkowej były art. 636§1 kpk w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy z 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych i art. 634 kpk w zw. z art. 627 kpk.

Waldemar Cytrowski Marek Kordowiecki Karol Skocki